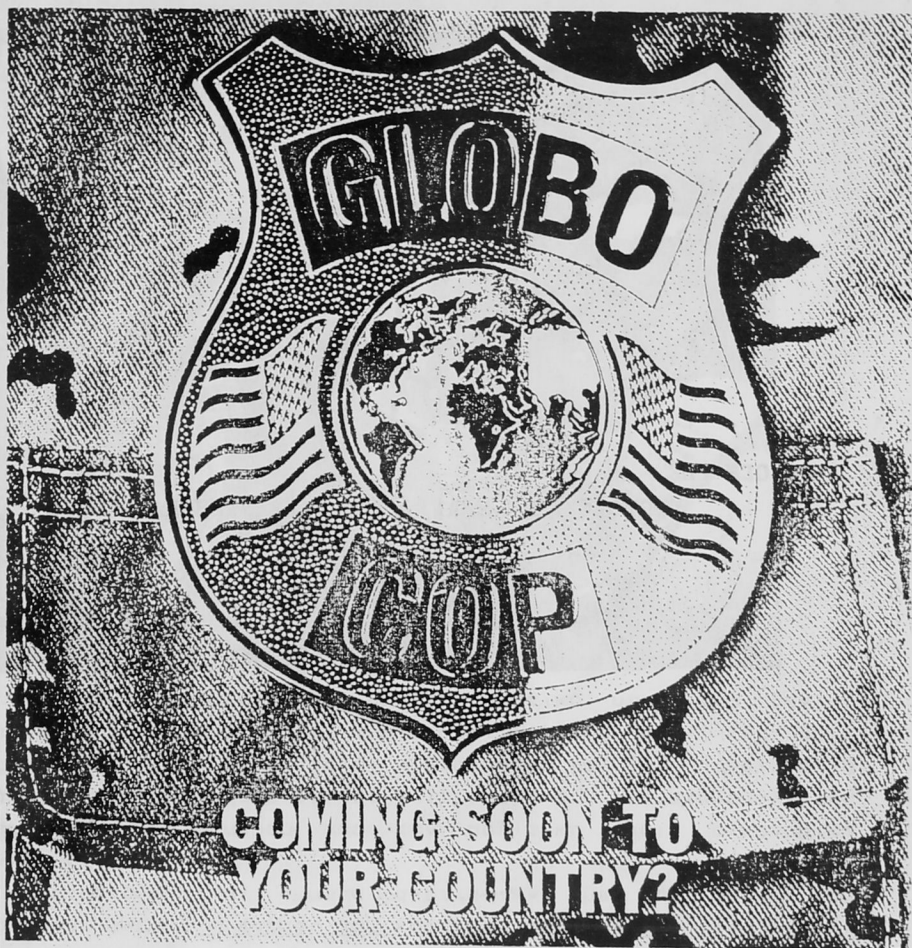

***η κρατική καταστολή
και το κίνημα***

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ -

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

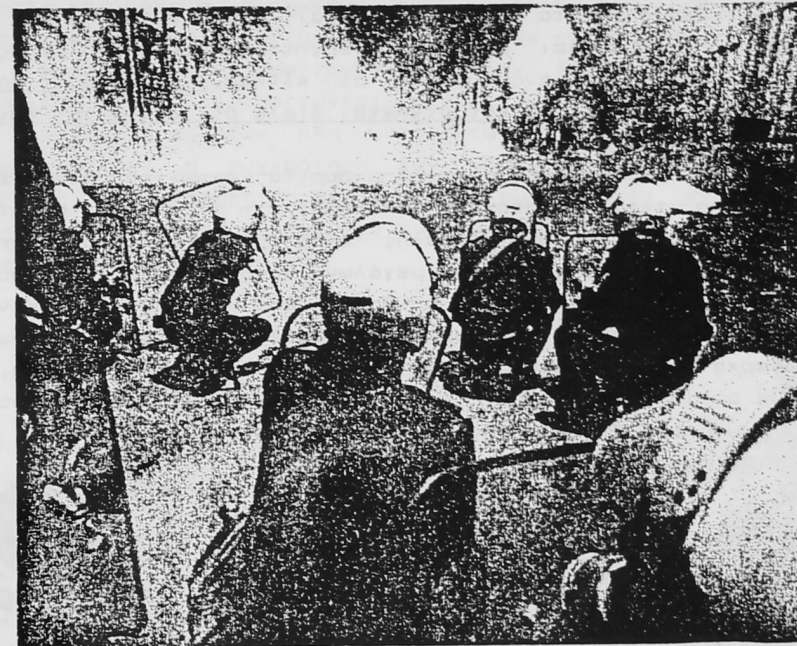
ΑΘΗΝΑ ΙΟΥΛΗΣ 1991

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 3618830

FAX: 3645102

ΤΙΜΗ δρχ 100

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η καταστολή που ασκείται από τον κρατικό μηχανισμό δεν είναι αυτοσκοπός ή τουλάχιστον κύριο στοιχείο της πολιτικής του. Βασικός στόχος της είναι καταρχήν η διατήρηση και στη συνέχεια η ενίσχυση των σχέσεων εξουσίας που επιτρέπουν την εκμετάλλευση της πλειοψηφίας του πληθυσμού από την πολιτική και οικονομική ολιγαρχία.

Η καταστολή είναι άμεσα σχετιζόμενη με την ουσία του κρατικού μηχανισμού. Η ένταση του κρατικού αυταρχισμού δεν είναι ένα γενικό και αφηρημένο φαινόμενο, αλλά είναι το αποτέλεσμα της όξυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων. Κατά αυτόν τον τρόπο, η θέση του νεοφιλελευθερισμού για "λιγότερο κράτος" σε καμιά περίπτωση δεν αφορά τον κατασταλτικό ρόλο του. Αφορά αποκλειστικά τον άμεσα οικονομικό ρόλο του ενώ στοχεύει στην ενίσχυση των κατασταλτικών τομέων του.

ΤΟ ΔΙΠΟΛΟ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ-ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ

Η άμεση καταστολή δεν είναι ο μοναδικός τρόπος που η άρχουσα τάξη επιδιώκει την διατήρηση και την ενίσχυση των σχέσεων εξουσίας. Μαζί της πάντα ασκείται και η πολιτική της συναίνεσης που προετοιμάζει το έδαφος για την άμεση καταστολή. Κατά αυτόν τον τρόπο αποτελεί μορφή καταστολής. Πολιτική δηλαδή, που στοχεύει στον κατακερματισμό του αντιπάλου που είναι η ποικιλότροπα

εκμεταλευόμενη πλειοψηφία του πληθυσμού, με απότερο στόχο να αφορμειώσει κάποια απο τα κομμάτια του και στην συνέχεια με την ανοχή τους ή ακόμα και με την ενεργητική συμμετοχή τους να καταστείλει εκείνα που αναπτύσσονται σε κίνημα. Επιγραμματικά, η γενική πολιτική είναι: να καταστέλεται βίαια ότι δεν είναι δυνατόν να ενταχθεί στη συναίνεση.

Βασική προϋπόθεση για την δημιουργία κοινωνικής συναίνεσης, που είναι ο τελικός στόχος, αποτελεί η ύπαρξη πολιτικής συναίνεσης. Η διαμόρφωση δηλαδή, ενός πλαισίου "νομιμότητας" αποδεκτό απο το σύνολο των μεγάλων κομμάτων που δημιουργεί κοινωνική συνείδηση μέσω της επιβολής απο τα ποικίλα κανάλια παραγωγής και εγχάραξης της κυρίαρχης ιδεολογίας, της συμμόρφωσης στα κυρίαρχα πρότυπα συμπεριφοράς και αξίες. Πρόκειται δηλαδή, για μία ακόμα ουσιαστική πλευρά της καταστολής, λιγότερο εμφανούς εξίσου όμως αποτελεσματικής στον προληπτικό έλεγχο και στην χειραγώγηση των κοινωνικών αντιστάσεων.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Οι νόμοι που κάθε φορά εμφανίζονται αποτελούν μια μορφή "έκφρασης" των ταξικών και ευρύτερα κοινωνικών συσχετισμών, με έναν στρεβλό όμως τρόπο ενώ είναι ταυτόχρονα και προσπάθεια παρέμβασης σε αυτούς τους συσχετισμούς.

*έκφραση γιατί, οι νόμοι δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσουν πρακτικά αν δεν υπάρχουν τμήματα της κοινωνίας που βλέπουν σε αυτούς την έκφραση κάποιων συμφερόντων τους, χωρίς την δυνατότητα αυτών των τμημάτων να επιβάλλουν αυτά τα συμφέροντα, ή ακόμα όταν δεν έχει διαμορφωθεί η κατάλληλη πλειοψηφική αντίληψη ότι μέσω αυτών των νόμων θα διευκολυνθεί η "ομαλή" ζωή της κοινωνίας.

*στρεβλή έκφραση γιατί, όταν οι ταξικοί συσχετισμοί νομοθετούνται χάνουν ένα απο τα ουσιαστικά τους περιεχόμενα, που είναι η δυνατότητα της λήψης των αποφάσεων απο τα ίδια κοινωνικά και ταξικά υποκείμενα και η παράδοση της στα χέρια του αστικού κράτους, επιβεβαιώνοντας έτσι τον ρόλο του σαν διαχειριστή των κοινωνικών ανταγωνισμών. Επιπλέον, γιατί ποτε οι νόμοι δεν εκφράζουν τους συσχετισμούς δύναμης όπως πραγματικά είναι, αλλά τους καταγράφουν με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετούνται τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης -αφού άλλωστε αυτή είναι που νομοθετεί. Αυτό δεν σημαίνει ότι το κίνημα δεν θα πρέπει να επιδιώκει την νομοθέτηση και κατοχύρωση των κατακτήσεων του, εν γνώση όμως των πεπερασμένων ορίων τους.

*Παρέμβαση γιατί, κάθε νομικό πλαίσιο συνοδεύεται και απο τις προσπάθειες επιβολής του, δηλαδή τις πολιτικές και κοινωνικές παρεμβάσεις για την εμπέδωση του στην κοινωνική συνείδηση. Τελικά

η ύπαρξη και μόνο συγκεκριμένων νόμων αποτελεί στοιχείο καταστολής για την έκφραση καινούργιων αιτηματολογιών και μορφών πάλης.

Νόμοι, λοιπόν, ψηφίζονται και δεν λειτουργούν ποτέ στην πράξη, ενώ άλλοι δεν ψηφίζονται ποτέ και ωστόσο λειτουργούν μέσω της ελαστικότητας των ήδη υπάρχοντων. Το ουσιαστικό για μας στοιχείο είναι η συγκρότηση των καταπιεσμένων τμημάτων της κοινωνίας, οι δυνατότητες απειθαρχίας των άμεσα ενδιαφερομένων και η συγκρότηση υποκειμένων με ανταγωνιστικά συμφέροντα προς την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων.

Τα φαινόμενα της έντασης του κρατικού αυταρχισμού, της αφαίρεσης κατακτήσεων και της κλιμάκωσης της καταστολής, εντείνονται σήμερα διεθνώς με ιδεολογική τους σημαία τον νεοφιλελευθερισμό που επιδιώκει την αναδιάρθρωση του καπιταλισμού σε βάρος των εργαζομένων. Αξιοποιούνται τα γεγονότα στις ανατολικές χώρες για την επιβολή των συμφερόντων του ιμπεριαλιστικού Βορρά σε βάρος του υπανάπτυκτου και εξαρτημένου Νότου.

Μέσα από μηχανισμούς όπως, η επιτροπή CAHAR (επιτροπή για τα ζητήματα παροχής ασύλου σε πρόσφυγες), η ομάδα TREVI (για την αντιμετώπιση της "τρομοκρατίας", του ριζοσπαστισμού, του εξτρεμισμού και της διεθνούς βίας), η ομάδα SCHENGEN (μέσω της οποίας Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο, Ολλανδία, Λουξεμβούργο, ενοποιούν ήδη τις υπηρεσίες πληροφοριών τους, έχοντας ανοίξει τα μεταξύ τους σύνορα), επιδιώκεται η ενίσχυση της ηλεκτρονικής παρακολούθησης, η συγκεντρωτική διεύθυνση και λειτουργία των κατασταλτικών μηχανισμών σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, με στόχο την εντατικοποίηση του κοινωνικού ελέγχου, την πρόληψη και το τσάκισμα των αντιστάσεων.

ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ

Η ενίσχυση ακροδεξιών ρατσιστικών ρευμάτων και ο εκφασισμός της κοινωνικής ζωής αποτελούν έναν ακόμα παράγοντα της περιόδου. Πιο ειδικά, οι τάσεις εκφασισμού ξεκινούν μέσα από την παραγωγική διαδικασία, χέρι-χέρι με τις νέες εργασιακές σχέσεις που στοχεύουν στην μεγιστοποίηση του κέρδους, στη μείωση της τιμής της εργατικής δύναμης, στην καταλήστευση των χωρών του Τρίτου κόσμου και απλώνονται στη συνέχεια στον συνολικό ιστό της κοινωνίας. Οι τεράστιες μετακινούμενες εργατικές μάζες, που αποτελούν μια διεθνοποιημένη κοινωνικά εργατική δύναμη, χρησιμοποιούνται από το κεφάλαιο για την αφαίρεση των κατακτήσεων της εργατικής τάξης και αποτελούν την δικαιολογία για την ανάπτυξη ρατσιστικών και φασιστικών τάσεων.

Το κεφάλαιο παράγει τέτοιες κατηγορίες για την ικανοποίηση των αναγκών του, ενώ ταυτόχρονα, τα επιστημονικά επιτελεία του μελετούν την ίδια την τροποποίηση του φυσικού χώρου για την αύξηση των κερδών του, επεμβαίνοντας στον "ελεύθερο χρόνο" των εργαζομένων, πάνω στην εργασία και την σκέψη τους και επιδιώκουν να επέμβουν ακόμα και στην ίδια την βιολογική τους λειτουργία.

Αυτές είναι οι βάσεις του κοινωνικού και πολιτικού εκφασισμού που προσπαθεί να καλλιεργήσει το κεφάλαιο στο σύνολο της

κοινωνίας. Οι πρακτικές αρνήσεις που αναπόφευκτα ξεπηδούν ενάντια σε αυτούς τους στόχους, οδηγούν την ανάγκη του κεφαλαίου να εντείνει την κρατική καταστολή. Οι ίδιοι οι μηχανισμοί του κράτους ανασυγκροτούνται σε αυτή την κατεύθυνση: Ο επαγγελματικοποιημένος στρατός, η τεχνολογικά εξοπλισμένη αστυνομία, η "ανεξάρτητη" δικαιοσύνη, το "πλουραλιστικό" δίκτυο πληροφόρησης, τα διάφορα επημελητήρια και οι σύνδεσμοι βιομηχανών, γίνονται ταυτόχρονα και νομοθέτες και εκτελεστές, βάζοντας στην άκρη ακόμα και παραδοσιακούς αστικούς θεσμούς.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΑΣΟΚ

Η κύρια πολιτική του ΠΑΣΟΚ απέναντι στους εργαζόμενους, στη νεολαία και στις εκμεταλλεζόμενες τάξεις ήταν αυτή της ενσωμάτωσης. Μέσα από το κατά περιόδους, λιγότερο ή περισσότερο "κράτος πρόνοιας" κατάφερνε να παθητικοποιεί την πλειοψηφία της κοινωνίας, να απομαζικοποιεί τις ταξικές και κοινωνικές οργανώσεις, δημιουργώντας κλίμα εφησυχασμού και αδράνειας. Μέσα από την υλοποίηση νέων εργασιακών σχέσεων στην παραγωγική διαδικασία και τις ψευδαισθήσεις περί "συμμετοχής", έδινε την εντύπωση ότι οι άμμεσες σχέσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας με την πολιτική εξουσία θα έλυναν τα προβλήματα του κάθε τομέα ξεχωριστά, δημιούργησε την βάση του συντεχνιασμού και της αδιαφορίας για τις εκφράσεις του κρατικού αυταρχισμού.

Η κρατική καταστολή πέραγε κύρια με το χτύπημα προωθημένων ριζοσπαστικών, κοινωνικών ή πολιτικών τμημάτων, αφού τον περισσότερο καιρό ήταν αυτά που δημιουργούσαν αντιστάσεις και άρθρωναν αντιπολιτευτικό λόγο. Ήταν η περίοδος κατά την οποία μια πολιτική παρέμβαση ενάντια στην κρατική καταστολή έπρεπε, κατά κάποιο τρόπο, να "ανακαλύπτει" ζητήματα, να τα προωθεί η ίδια στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο και πάλι η ίδια να δρά για την επίλυση τους.

Την περίοδο 85-87, όταν άρχισε η προσπάθεια εφαρμογής του προγράμματος λιτότητας, η κρατική καταστολή άρχισε πια να αγγίζει ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας, αφού η πολιτική της ενσωμάτωσης άρχισε να ανατρέπεται. Το διάστημα των κυβερνήσεων Τσανετάκη και "οικουμενικής" ήταν καθοριστικό για το πέρασμα από την σχετική ένταση της αυταρχοποίησης του κράτους, στην αποκάλυπτη καταστολή του μαζικού - λαϊκού κινήματος με την συναίνεση των κυρίαρχων κοινοβουλευτικών κομμάτων. Ήταν αναγκαίο για τον εξαγνισμό του "μαστίγιου" που θα ακολουθούσε. Οι περίφημοι "δικαστικοί κώδικες" του Κουβέλη δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια προσπάθεια στήριξης του καταρακωμένου θεσμού που άκουγε στο όνομα "ανεξάρτητη Δικαιοσύνη", για να μην είναι εύκολη αργότερα η κριτική των δικαστικών αποφάσεων και της "Δικαιοσύνης".

Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ Ν.Δ.

Η Ν.Δ. στοχεύει στην βίαιη αναδιάρθρωση των ταξικών συσχετισμών. Υπηρετεί τα σχέδια του μεγάλου ευρωπαϊκού και αμερικάνικου κεφαλαίου καθώς και της ελληνικής άρχουσας τάξης. Στοχεύει στην ένταση στην Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων που

σχεδιάζουν οι πολυεθνικές. Είναι συνέπεια της απόλυτης ευθυγράμμισης της κυβέρνησης με την περιβόητη "νέα τάξη" που θέλουν να επιβάλλουν οι Η.Π.Α. στους λαούς της περιοχής.

Η πολιτική αυτή εκδηλώνεται με μία ολομέτωπη επίθεση κατά του συνόλου των πολιτικών και κοινωνικών κατακτήσεων, που σε κάποιες στιγμές πήρε και την μορφή "υπέρβασης" ακόμα και του ισχύοντος αστικού συνταγματικού πλαισίου. Ο εκλογικός νόμος ήρθε να στρεβλώσει ακόμα περισσότερο την ήδη στρεβλή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση. Ο "αναπτυξιακός" νόμος να ανατρέψει το σύνολο των διαμορφωμένων εργασιακών σχέσεων με την κατάργηση του θωρού, την ελαστικοποίηση του ωραρίου, την απελευθέρωση των απολύσεων, την ιδιωτικοποίηση "προβληματικών" και δημόσιων επιχειρήσεων, το ξεπούλημα της κρατικής γής. Ο νόμος για την Παιδεία επεδίωξε την ιδιωτικοποίηση των Α.Ε.Ι. και τον "στρατώνισμό" του μαθητικού και σπουδαστικού κόσμου. Ο αντίπεργιακός θέλησε να αφαιρέσει το δικαίωμα της απεργίας και να διαλύσει το συνδικαλιστικό κίνημα.

Επιστέγασμα όλων αυτών, ο ψευδεπίγραφος νόμος "Για την προστασία της κοινωνίας κατά του οργανωμένου εγκλήματος", ο περιβόητος "τρομονόμος". Ενας νόμος που μετατρέποντας τον αντιστασιακό του Αρείου Πάγου σε ανώτατο συνταγματικό ρυθμιστή, παραβιάζει το σύνολο και αυτών ακόμα των ατομικών και πολιτικών ελευθεριών που παραχωρεί το αστικό σύνταγμα. Καταργεί το οικογενειακό άσυλο και το απόρρητο των επικοινωνιών, μετατρέπει όσους αντιστέκονται στην κυβερνητική αυθαιρεσία σε "ύποπτους" και "ένοχους", καλλιεργεί και ανταμοίβει τον χαφιεδισμό. Ενας νόμος δηλαδή, που με πρόσχημα την πάταξη της "τρομοκρατίας", επιχειρεί να εκφοβίσει και να τρομοκρατήσει την κοινωνία, να της αποσπάσει έτσι δια της βίας, αν όχι την συναίνεση τουλάχιστο την ανοχή και την παθητική αποδοχή της αντιλαϊκής - αντεργατικής πολιτικής.

Μια τέτοια βίαιη επίθεση σημαίνει ότι, οι αντιστάσεις από τους άμεσα ειγόμενους είναι αναπόφευκτες. Η κοινωνία στο σύνολό της εξαναγκάζεται σε έντονη κινητικότητα και ορισμένες συλλογικότητες που το προηγούμενο διάστημα έτειναν προς την διάλυση, υποχρεώνονται να ανασυγκροτηθούν. Ηδη βλέπουμε ότι, παρά την αναντιστοιχία ανάμεσα στην συγκρότηση του κινήματος και την σκληρότητα της επίθεσης, αναπτύχθηκαν ισχυρές αντιστάσεις. Η μαθητική εξέγερση του χειμώνα ανέτρεψε τον νόμο για την παιδεία. Σημαντικοί κλάδοι εργαζομένων, έστω και αν δεν κατέκτησαν τα αιτήματά τους, κινήθηκαν αγωνιστικά ανατρέποντας τον αντιαπεργιακό νόμο στην πράξη. Με την αποκάλυψη των σχέσεων κράτους - παρακράτους, μέσα από γεγονότα όπως η δολοφονία του καθηγητή Τερμπονέρα και άλλων 5 πολιτών στην διάρκεια των μαθητικών κινητοποιήσεων, την ευρεία συμπαράσταση στις παράνομες φυλακίσεις των Μπέρκνερ, Μπουκετσίδη, Κογιάννη που πέτυχε την αποφυλάκιση τους, την καταγγελία των αυθαίρετων ερευνών και συλλήψεων αγωνιστών, κατορθώθηκε να μην περάσει στο σύνολο της η κρατική τρομοκρατία.

Γι αυτούς τους λόγους φαίνεται πως, αυτή η πολιτική και αυτή η κυβέρνηση ίσως είχαν ανατραπεί εάν δεν τις στήριζε με την ανυπαρξία και την ανοχή της η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση.

Μια τέτοια πολιτική, όπως γίνεται κατανοητό, σημαίνει την μετάθεση του κέντρου βάρους από την συναίνεση στην καταστολή των αντιστάσεων, την βίαιη διάλυση των μαζικών εκπροσωπήσεων, την προληπτική καταστολή και το στένεμα των ορίων νομιμότητας. Κάτι τέτοιο δεν σημαίνει πως οι προσπάθειες για συναίνεση δεν συνεχίζουν να έχουν έναν σημαντικό ρόλο.

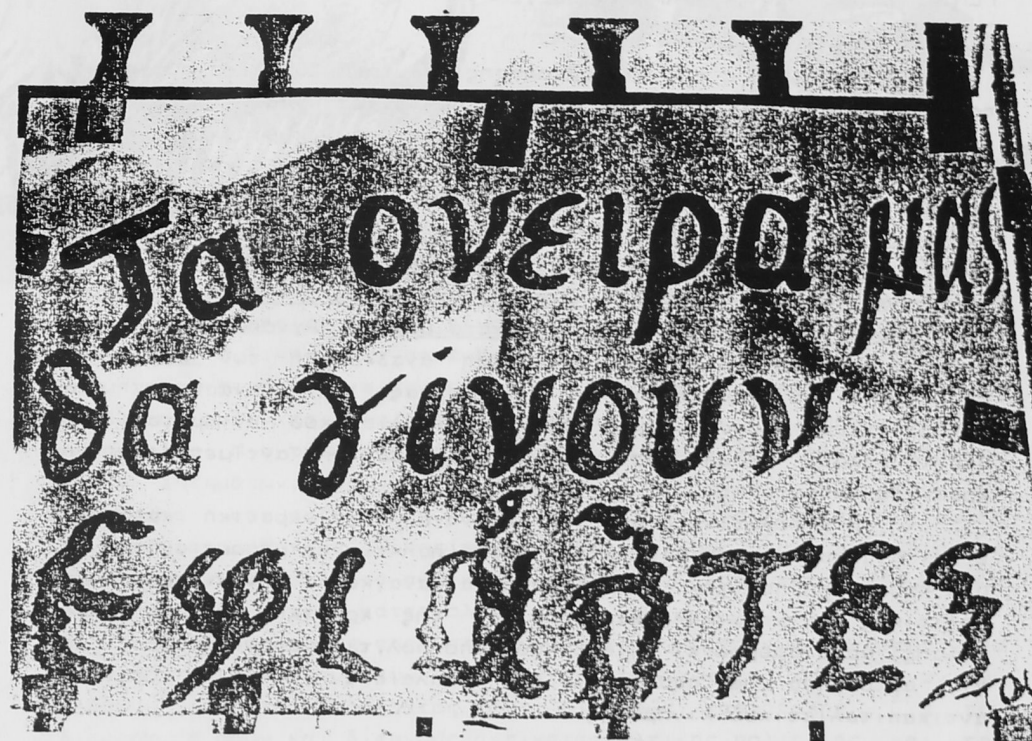
ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

Μέσα από όλα αυτά που καθημερινά συμβαίνουν γύρω μας, έχει σημασία να προσδιορίσουμε τα εξής:

- Η κρατική καταστολή σαν δομικό στοιχείο του συστήματος, στην συγκεκριμένη περίοδο, έχει την τάση να γενικεύεται και να αγγίζει ευρύτατα κομμάτια της κοινωνίας.

- Η κυβέρνηση της Ν.Δ. -δικαιολογημένα ως ένα σημείο- ταυτίζεται με την επέκταση της καταστολής. Όμως δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι και τα άλλα δύο κόμματα -πολύ περισσότερο βέβαια το ΠΑΣΟΚ- είναι υπεύθυνα για την κατασταλτική πολιτική που ασκείται και ότι στην περίπτωση που βρεθούν στην εξουσία θα ακολουθήσουν παρόμοιους δρόμους.

- Οι διαδικασίες της συναίνεσης μεταξύ των μεγάλων κομμάτων, παρότι συναντούν εμπόδια, προχωρούν με γρήγορους ρυθμούς

σε ότι αφορά τους βασικούς στόχους της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Οι διαφορές που εμφανίζονται αφορούν το ποιός θα την διαχειριστεί. Ειδικά στο ζήτημα της κρατικής καταστολής, πέρα από τις φαινομενικές οξύνσεις, η αντιπολίτευση δεν μπορεί παρά να λειτουργήσει θετικά στην νομική και στρατιωτική εθράκιση του κράτους, παρότι σήμερα εμφανίζεται να οικειοποιείται τις αντικατασταλτικές διαθέσεις που υπάρχουν, μέσα από φραστικές αντιπαραθέσεις ή από αντιπαλότητες σε "ακραίες" μορφές νομοθετημάτων ή κατασταλτικών πρακτικών.

- Η μόνη υπαρκτή -και εν δυνάμει αποτελεσματική- αντιπολίτευση μπορεί να είναι η ανάπτυξη των μαζικών, κοινωνικών και ταξικών κινήσεων. Η ανάπτυξη τους μπορεί να αξιοποιήσει και τις αντιθέσεις που εμφανίζονται στα πλαίσια των διαχειριστών της κρίσης του συστήματος.

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

- Η περίοδος της διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ, δημιούργησε πολλές αυταπάτες με ευρύτατες πολιτικές και ιδεολογικές προεκτάσεις. Η κατάσταση του εφησυχασμού που κυριάρχησε και η σχετική αδρανοποίηση των μαζικών κοινωνικών και ταξικών υποκειμένων, "θεωρητικοποιήθηκε" στρεβλά. Η πολιτική παρέμβαση, ειδικά στα ζητήματα καταστολής, κατανοήθηκε με ένα "υποκαταστασιακό" τρόπο. Θεώρησε υποκείμενο τον εαυτό της και όχι τα μαζικά κινήματα. Διαμόρφωσε το ιδεολόγημα της "αποτελεσματικότητας" αποκλειστικά στο μερικό. Αγνόησε την ανάγκη ένταξης του μερικού σε μια γενικότερη αναδιάταξη των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών ενισχύοντας την ανάπτυξη ενός συνολικότερου ριζοσπαστικού - αντικαπιταλιστικού κινήματος, την βασική δηλαδή προϋπόθεση για μια ουσιαστική αντιμετώπιση της κρατικής καταστολής.

- Μια πολιτική παρέμβαση ενάντια στην κρατική καταστολή είναι αναγκαία να επιδιώκει την ενοποίηση των επιμέρους αγώνων σε μια προοπτική που τακτικά σήμερα είναι αναγκαία: την ανατροπή της πολιτικής του νεοφιλελευθερισμού και της κρατικής τρομοκρατίας. Επίσης, να διαμορφώνει επιθετικούς από πολιτική άποψη στόχους και γι αυτό να εντάσσεται στα πλαίσια ενός ευρύτερου αντικαπιταλιστικού κινήματος.

- οι γενικές κατευθύνσεις θα πρέπει να είναι:

α. Η απεύθυνση προς τα μαζικά υποκείμενα, που υλοποιείται

τόσο με την επιλογή των θεμάτων, όσο και από τον τρόπο με τον οποίο παλεύονται. Σκοπός θα πρέπει να είναι: τα ίδια τα κοινωνικά και ταξικά υποκείμενα να γίνουν φορείς μιάς αντικατασταλτικής πολιτικής. Η δική μας παρέμβαση θα πρέπει να τείνει στο να καλύπτονται οι ανεπάρκειες που υπάρχουν, να βελτιώνεται ο πολιτικός προβληματισμός και να αποκαλύπτεται η ουσία της κρατικής καταστολής. Μια τέτοια κατεύθυνση δεν σημαίνει εγκατάλειψη κάποιων άλλων ζητημάτων, τα οποία λόγω της αδυναμίας του κινήματος παλεύονται απευθείας στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο χωρίς δυνατότητα άμεσης σύνδεσής τους με κοινωνικούς χώρους. Θεωρούμε όμως ότι δεν είναι αυτά που κύρια πάνω τους αναπτύσσεται ένα κίνημα ενάντια στην κρατική καταστολή.

β. Προσπάθειες ανάλυσης των σύγχρονων τάσεων ένταξης του κρατικού αυταρχισμού, των φαινομένων εκφασισμού των κοινωνικών σχέσεων και του πλέγματος της διεθνούς καταστολής. Για την διαμόρφωση όρων και διεθνούς αντικατασταλτικής πολιτικής και την αξιοποίηση όλων των απαραίτητων μέσων και δυνάμεων για την ανάπτυξη του κινήματος.

γ. Επιλογή να διαμορφωθεί ένα δίκτυο "αντιπληροφόρησης" γύρω από τα ζητήματα της καταστολής και των αντιστάσεων που αναπτύσσονται, έτσι ώστε, η χρησιμοποίηση του αστικού τύπου να περάσει σε δεύτερη μοίρα.

δ. Άμεσοι στόχοι παρέμβασης στην σημερινή συγκυρία είναι η υπεράσπιση της μνήμης και της συμβολικότητας του δολοφονημένου αγωνιστή Ν.Τεμπονέρα και η παραδειγματική τιμωρία των ενόχων. Η υπεράσπιση διωκόμενων συνδικαλιστών ή εκφραστών μαζικών κινημάτων. Η απελευθέρωση αγωνιστών που κατά καιρούς συλλαμβάνονται. Η κατοχύρωση στην πράξη της ανοιχτής πληροφόρησης. Η καταπολέμιση της τρομοκρατίας, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Με κεντρική και τελική επιδίωξη την κατάργηση του τρομονόμου, την διάλυση των οργανωμένων τρομοκρατικών δυνάμεων (ΜΑΤ-ΜΕΑ), των δικτύων παρακολούθησης φακελλώματος και υποκλοπών, την εκδίωξη των πρακτόρων της CIA, Μοσάντ κ.ά., την αποχώρηση της Ελλάδας από ανάλογους διεθνείς μηχανισμούς.

Υ.Γ. Το κείμενο αυτό αποτελεί μια προσπάθεια τοποθέτησης πάνω στο ζήτημα της κρατικής καταστολής, στο γενικό επίπεδο και καταγράφει μια κατεύθυνση πολιτικής πρακτικής. Πιστεύουμε ότι η συζήτηση θα πρέπει να εμπλουτίσει το γενικό αυτό πλαίσιο και να αντιμετωπίσει με την ανάλογη προσοχή τα επιμέρους ζητήματα της κρατικής καταστολής.

• **ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ Ν. ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ**

- **Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΔΕΝ
ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ**
- **ΠΑΝΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΑΓΩΝΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ**

**Συμπαιράσεις - Πρωτοβουλίες από -
ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ - ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ
ΜΑΘΗΤΕΣ - ΦΟΙΤΗΤΕΣ**